

Ziertje heeft zijn ogen gesloten.
Hij luistert alleen naar zijn eigen muziek.
Zijn vingertjes dansen steeds vlugger over de openingen van de
fluit.
Ja zó fluit je als je héél blij bent!
Als de muziek ophoudt is het heel stil in het kamertje.
Juf streelt met haar hand over Ziertjes krullen.
„Ik weet wat jij nu gespeeld hebt,” zegt ze.
„Ik heb duidelijk gehoord, wat je vertelde.

Ik heb je horen jubelen: „Wees toch allemaal blij, mensen ...
de lichtjes branden!
Eerst was het donker.
Nu is het licht geworden.
Want Jezus is geboren!”
Is 't niet zo, Ziertje?”
Ziertje knikt alleen van ja.
Er staan grote tranen in zijn ogen.
Daarin dansen lichtende vlammetjes.
De vlammetjes van de kaarsen

SITA'S KERSTGAVE

Joke van Mierlo—van Kuipers

Sita was een Brits-Indisch meisje van zes jaar, met grote donkere kijkers en zwart haar. De zon brandt daar zo fel, dat alle kinderen er nog bruiner uit zien dan jullie na de zomer-vakantie.

Sita had geen vader en moeder meer. Maar toch was ze gelukkig. Ze woonde in een prettig thuis met andere jongens en meisjes. Toen ze een heel klein kindje was, had een vriendelijke oude man haar gevonden aan de kant van de weg. Hij was een christen, hij had de Heer Jezus lief en hij wist, dat hij Sita nergens beter brengen kon, dan in het kindershuis van de christenen.

Hij betaalde daar veel geld, opdat men er heel lang voor haar kon zorgen en soms kwam hij haar opzoeken.

En op zekere dag stopte hij bij z'n bezoek een blinkend zilveren kwartje in haar handje. Dat mocht Sita houden!

Zoveel geld had ze nog nooit voor zichzelf gehad! Ze holde naar tante en vroeg: „'t Is nog meer dan twee stuivers, niet?” „Veel meer,” zei tante. „En je mag ermee doen wat je wilt. 'k Zal 't kwartje voor je wisselen in vijf mooie nieuwe stuivertjes. Die doen we in een doosje. En als je er iets voor kopen wilt, dan mag dat!”

Weet je, wat Sita voor haar stuivertjes kocht? Iedere morgen kwam er een man met snoepjes langs het schoolplein. De eerste keer kocht ze voor een stuiver nog a van haar eigen geld. En ze at het niet allemaal alleen op! 't Was zo heerlijk om nu óók eens te delen met de vriendinnetjes, die haar altijd wat gaven.

En op een andere dag kocht Sita in de bazar van 't dorp een fluitje, zo'n mooi rood fluitje.

Toen had ze nog drie stuivers over en ze lag te bedenken, wat ze dáár nu nog wel allemaal voor kopen kon!

In de dorpsbazar lag zo iets moois! Sita moest ernaar kijken, zo vaak ze erlangs kwam uit school. Prachtige kralen, rode en witte. En ze kostten drie stuivers!

Ze gingen op zondagsschool al Kerstliedjes leren.

Ze dachten al aan het Kindeke Jezus, dat eens geen plaats had om Zijn hoofdje neer te leggen, zoals ook Sita, vóórdat de vriendelijke man haar had meegenomen. En toen ze dit verhaal hoorde, dacht Sita heel diep na en er kwam een grote liefde in haar hart voor dat Kindeke.

Zo lief had God ons, dat Hij ons Zijn Kindje gaf, dat arm werd om ons rijk te maken.

Toen het Kerstmis werd, mochten ze allemaal iets geven. Iedereen wilde „Dank U, Heer” zeggen voor Gods goedheid. En de grote meisjes borduurden en naaiden en de jongens pakten vruchten en groenten in een mandje en al deze gaven waren voor God, ter ere van het Kindeke Jezus.

Maar wat zou Sita geven?

In haar doosje zaten nog drie glimmende stuivertjes. Maar . . . de nogaman kwam zeker weer gauw langs en als 't Kerstfeest werd, wilde ze zo graag een nieuw snoer kralen hebben.

Ze wist niet goed, wat ze doen moest. En toch hield ze zoveel van God in de Hemel en Zijn Kindeke Jezus.

„Wat doet God met de gaven, die we Hem brengen?” vroeg ze aan tante.

„Hij maakt er Zijn arme en zieke kinderen gelukkig mee!” antwoordde tante ernstig.

Sita dacht heel lang na. Misschien dacht ze ook aan een klein meisje, dat lang geleden was opgenomen door een oude man, uit liefde tot God.

En toen wist ze het wél!

Ze liep tussen de andere kinderen in op die Kerstmorgen. Zonder de mooie kralen om haar hals.

De dominee vertelde zo mooi van het Kindeke Jezus. En Sita's

handje bleef in haar zak en ze hield stijf de drie stuivers vast. Toen kwam het ogenblik, dat ze allemaal hun gaven mochten brengen uit dankbaarheid. Eieren, borduurwerk, groenten, fruit en óók drie blinkende nieuwe stuivers van Sita zelf.

En Sita glimlachte naar de dominee.

„Voor de Here God!” zei ze blij. En de dominee glimlachte terug.

Na de dienst holde Sita naar huis en vertelde alles aan tante.

„Weet u, wat ik maar hoop, dat God voor mijn stuivers zal kopen?”

zei ze. „Een slaapmatje, of een pot rijst, of kleertjes voor een kindje, dat niemand heeft, zoals ik vroeger.”

Tante nam haar op schoot en streek haar zachtjes over 't zwarte haar.

„Zeker wil Hij dat. Want ook Zijn eigen Kindeke had geen plaats, waar Hij het hoofd kon neerleggen.”